01/10/2021

Το σώμα του ανθρώπου έχει προοπτική να γίνει «άγιο λείψανο»

/ Γνώμες

Του Αρχιμανδρίτη Ιακώβου Κανάκη

«Το σώμα δεν είναι απλώς ένα σύνολο από σάρκες και οστά πού κατέχει ο άνθρωπος στο διάστημα της επίγειας υπάρξεώς του, που το χάνει με το θάνατο και το ξαναπαίρνει, τέλος, την ημέρα της αναστάσεως. Έχει μια αξία πολύ ανώτερη πού την υπογραμμίζει ο Παύλος στην θεολογία του (Βλ. Α΄ Κορ. 12, 14-27)» θα σημειώσει ο καθηγητής Ι. Καραβιδόπουλος. Η μέριμνα του ανθρώπου διαχρονικά αφορά ιδιαιτέρως στο σώμα του και ειδικά στις μέρες μας σχεδόν αποκλειστικά ο σύγχρονος άνθρωπος ασχολείται με αυτό. Καθίσταται ένα είδος «μονοφυσιτισμού». Στην Ορθόδοξη θεολογία η ψυχή και το σώμα είναι αλληλένδετα. Είναι κατά τον Ιερό Δαμασκηνό «αρμονικά» ενωμένα και ο χωρισμός τους γίνεται κατά τον θάνατο «βιαίως». Αποτελούν ένα ζεύγος αυτά τα δύο και δεν έχει κάποιο μεγαλύτερη αξία από το άλλο. Υπάρχει άμεση κοινωνία και

αλληλεπίδραση ψυχής και σώματος. Για παράδειγμα έχεις έναν σωματικό πόνο και έτσι σου χαλάει η διάθεση, ή αντίστροφα έχεις μια στεναχώρια, η οποία σου προξενεί πόνο σε κάποιο μέλος του σώματός σου. Η ύπαρξη του ανθρώπου, δηλαδή και η ψυχή και το σώμα του, έχει σκοπό τον αγιασμό, δηλαδή την ένωση με τον Θεό. Ειδικά με τον βάπτισμα το σώμα εξαγιάζεται, «ξεπλένεται» από το προπατορικό αμάρτημα. Ανιστάμενος από την κολυμβήθρα ο νεοβαπισθείς είναι «άγιος», έχουμε εκείνη την στιγμή έναν άγιο ανάμεσά μας. Μάλιστα μετά το βάπτισμα μυρώνεται και λαμβάνει τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος. Μετά από αυτά ξεκινά τον αγώνα του, ξεκινά τον πνευματικό στίβο, μπαίνει στην «παλαίστρα» των αρετών. Όλη του η ζωή θα είναι μια προσπάθεια να διατηρήσει τα χαρίσματα που έλαβε και να παραμένει «καθαρός». Το σώμα του έχει προορισμό να γίνει «άγιο λείψανο»! Αυτό πέτυχαν οι άγιοι, αλλά και εμείς ως «εν δυνάμει άγιοι» έχουμε την ίδια δυνατότητα.

Η πνευματική προσπάθεια του ανθρώπου αποτυπώνεται στο πρόσωπό του. Οι πνευματικοί άνθρωποι είναι «όμορφοι» άνθρωποι. Η χάρη που βρίσκεται στην καρδία τους ξεχειλίζει και στο σώμα και γίνονται «χαριτωμένοι», χαμογελαστοί. Έλεγε ο άγιος Παΐσιος: *« Όποιος έχει την πνευματική ομορφιά πού δίνει η αρετή, λάμπει από την θεία Χάρη. Γιατί, όσο αποκτάει ο άνθρωπος αρετές, θεώνεται, και επόμενο είναι να ακτινοβολεί και να προδίδεται από την Χάρη. Έτσι φανερώνεται στους ανθρώπους, χωρίς να το θέλει και χωρίς ο ίδιος να το καταλαβαίνει, και δοξάζεται ο Θεός. Η αποτοξίνωση από τα πάθη και το λαμπικάρισμα της ψυχής διακρίνονται και στην σάρκα, η οποία λαμπικάρεται και αυτή, γιατί το λαμπικάρισμα ξεκινάει από την καρδιά. Η καρδιά μεταδίδει με την κυκλοφορία του αίματος την πνευματικότητα της και στην σάρκα, και έτσι αγιάζεται όλος ο άνθρωπος».*

Αναφέρει ο άγιος και κάτι ακόμα πού αφορά στην σχέση της ψυχής και σώματος: *«Όταν ένας άνθρωπος είναι ασθενικός ή έχει γεράσει και το σώμα του δεν μπορεί να κοπιάσει, αν έχει μάθει να δουλεύει την καρδιά, η καρδιά ζορίζει το σώμα, για να δουλέψει. Είναι σαν ένα παλιό αυτοκίνητο με ρόδες ξεφουσκωμένες, με άξονες χαλασμένους, πού η μηχανή του όμως είναι γερή και το σπρώχνει και τρέχει. Ενώ ένας άνθρωπος νέος και γερός, αν δεν δουλεύει την καρδιά, είναι σαν ένα καινούργιο αυτοκίνητο πού δεν έχει γερή μηχανή και δεν μπορεί να προχωρήσει. Του φαίνεται βουνό να κάνει και τον πιο μικρό κόπο... Καμμιά φορά στο καλύβι τυχαίνει να ξεχάσει κανένα γεροντάκι την ομπρέλα του ή μια τσάντα και λέω σε κανένα νέο παιδί: « Άντε παλληκάρι, τρέχα λιγάκι να προλάβεις το γεροντάκι». Μόλις το ακούει, αναστενάζει... Αν ο άνθρωπος δεν δουλεύει την καρδιά, δεν είναι ούτε σαν ζώο • άγαλμα γίνεται. Είναι άχρηστη η καρδιά του.»*